

Arrest

nr. 160 838 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging, dat op 10 september 2013 wordt toegekend. Op 10 december 2013 werd aan verzoekster een A-kaart uitgereikt.

1.2. Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...) gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene huwde op 12.07.2012 te Kosovo met BH.

Zij kwam aan in België op 26.10.2013 met een visum in het kader van gezinshereniging.

Uit een brief dd. 25.11.2014 van de advocaat van betrokkene blijkt dat bovenvernoemde persoon niet meer samenwoont met haar gevestigde echtgenoot. In deze brief staat tevens vermeld dat zij door haar echtgenoot wordt buitengesloten en deze zich allerm minst bereidwillig toont om haar de documenten die zij nog ontbreekt ter hand te stellen alsook dat betrokkene momenteel bij vrienden verblijft.

De argumenten van de advocaat van betrokkene doen geen afbreuk aan het feit dat het koppel uit elkaar is. Trouwens, deze argumenten zijn loutere beweringen, niet gestaafd door andere stukken.

Een verklaring d.d. 15.07.2015 van haar echtgenoot bevestigt eveneens dat het koppel uit elkaar is. Haar echtgenoot zegt dat hij gescheiden is van zijn vrouw omdat ze veel ruzie hadden en mevrouw agressief is. De echtgenoot is volop bezig met de scheiding in het land van herkomst.

De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten. Sedert 27.11.2014 staat zij als alleenstaande geregistreerd in de (...). Het adres van haar echtgenoot blijft (...).

Wat betreft artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene kwam slechts op 01.10.2013 aan in België. Zij woonde slechts bijna 14 maanden bij haar echtgenoot. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een eerste en enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 42 quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³ Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 42 quater, §4, 3° Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris baseert zich louter op het feit dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot om de beslissing tot intrekking van het verblijf te nemen. Evenwel is er in casu sprake van een bijzonder schrijnende situatie.

Verzoekster heeft immers zeer veel schrik van haar echtgenoot en vreest dat indien zij terug bij haar echtgenoot gaat wonen, zij het slachtoffer zal worden van gewelddaden uitgaande van haar echtgenoot. Aangezien zij zichzelf en haar kind niet in gevaar wil brengen, kan zij niet langer inwonen bij haar echtgenoot.

In casu is de uitzonderingsgrond van art. 42 quater, §4, 3° Vw van toepassing, waardoor het verblijfsrecht van verzoekster behouden blijft.

De uitzonderingsgrond werd niet onderzocht door de staatssecretaris. Ook de na lezing van de afgeleverde beslissing kan niet worden afgeleid dat de uitzonderingsgrond werd onderzocht.

Door deze miskennen van deze uitzonderingsgrond heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit duidelijk het geval is, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet blijkt.

2.3. Voorts merkt de Raad op dat het door verzoekster opgeworpen artikel 42quater, §4, 3° van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, daar dit betrekking heeft op familieleden van burgers van de Unie, hoedanigheid die verzoekster niet heeft. De schending van artikel 42quater, §4, 3° van de Vreemdelingenwet en een miskennen van de onderzoeksplicht of motiveringsplicht in dit verband kan daardoor niet dienstig worden aangevoerd. Ten overvloede, in zoverre verzoekster doelt op de toepassing van artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij haar angst voor gewelddaden uitgaande van haar echtgenoot voor het eerst aanhaalt in haar verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij reeds eerder stappen heeft ondernomen om dit probleem aan te kaarten, zodat zij niet de verwachting kan koesteren dat verweerder hiernaar spontaan onderzoek zou doen. Verzoekster brengt bovendien geen enkel element of stuk aan ter staving van deze bewering maar beperkt zich tot een louter bloot betoog. Zij stelt wel dat dat verweerder *"de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent"* en de beslissing niet gedragen wordt door *"de feiten van het dossier"*, maar verduidelijkt geenszins met welke documenten die zij heeft ingediend geen rekening werd gehouden. Verzoekster betwist de in de beslissing tot intrekking van verblijf opgenomen motivering aangaande artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet, zodat de bestreden beslissing overeind blijft.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA